

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lipca 2020 roku (znak: I/20/122021597), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 lutego 2020 roku na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. odmówił P. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 czerwca 2020 roku ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 111 akt ZUS/

W dniu 27 lipca 2020 roku P. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W piśmie wnioskodawca podniósł, iż nie zgadza się z przedmiotową decyzją oraz orzeczeniem komisji lekarskiej, gdyż jest osobą niezdolną do pracy z uwagi na schorzenia neurologiczne.

/odwołanie – k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 sierpnia 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.11-11 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. B. urodził się w dniu (...). Wnioskodawca posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe – ukończył (...), a jego wyuczony zawód to górnik. Pracował jako pracownik fizyczny, murarz – tynkarz, cieśla, kierowca, mechanik samochodowy, górnik, serwisant i monter.

/bezsporne/

W dniu 5 lutego 2020 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 1-3 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u niego dyskopatię lędźwiową wielopoziomową bez objawów korzeniowych, nadciśnienie tętnicze. Orzeczeniem z dnia

18 maja 2020 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że u wnioskodawcy brak jest cech ostrego zespołu korzeniowego i nie ma podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 103 akt ZUS, opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 8-9 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

W dniu 22 maja 2020 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 24-25 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Komisja Lekarska ZUS po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u niego zespół dysfunkcyjno – bólowy kręgosłupa. Na podstawie powyższego, Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 czerwca 2020 roku uznała, że u badanego w zakresie istniejących schorzeń brak jest naruszenia sprawności organizmu powodującego

długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kompetencji zawodowych. Tym samym Komisja uznała, iż wnioskodawca nie jest osobą długotrwale niezdolną do pracy.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 104 akt ZUS, opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 24 -25 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 lipca 2020 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 lutego 2020 roku na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. odmówił P. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 czerwca 2020 roku ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 111 akt ZUS/

W badaniu sądowo – neurologicznym rozpoznano u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z zespołem bólowym. Badany od czasu wypadku w kopalni od wielu lat odczuwa bóle LS kręgosłupa promieniujące do prawej kończyny dolnej. Neurochirurg zakwalifikował w styczniu 2020 roku wnioskodawcę do zabiegu operacyjnego kręgosłupa i wydał skierowanie do Oddziału Neurochirurgicznego. Wnioskodawca wyjaśnił, że nie zdecydował się jeszcze na zabieg operacyjny. Zgłaszane przez niego dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa oraz zmiany w badaniach obrazowych wymagają leczenia, ale nie powodują długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Ewentualny zabieg operacyjny może odbyć się w ramach (...).

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. B. – k.18-19/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o powołane dokumenty oraz opinię biegłego lekarza specjalisty z zakresu neurologii.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować opinię biegłego, gdyż jest ona rzetelna, a wynikające z niej wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinia nie zawiera braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegła neurolog zdiagnozowała schorzenia wnioskodawcy, oceniła ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy, odnosząc swą ocenę do jego doświadczenia i kwalifikacji zawodowych. W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłego w sposób wystarczający obrazuje stan zdrowia wnioskodawcy. Opinia jest jasna, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z jej treści.

Opinia została doręczona pełnomocnikowi ZUS i wnioskodawcy z zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej. Strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń do tej opinii.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą, więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Sąd pominął wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, gdyż w niniejszej sprawie opinię wydawał biegły neurolog - a więc o specjalizacji właściwej biorąc pod uwagę schorzenia wnioskodawcy. Biegły ten nie widział potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych – w szczególności neurochirurga, który co należy podkreślić, również jak neurolog diagnozuje i leczy choroby układu nerwowego. Tym samym w ocenie Sądu wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania.

Podsumowując, w ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłego neurologa.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmienne ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. (...)).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 roku Nr 53) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Natomiast myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Niepodważalną okolicznością w sprawach, choćby o rentę, jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego neurologa Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia powodują, że nie jest on niezdolny do pracy. U skarżącego stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, bez istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa, z zespołem bólowym. Powołany biegły stwierdził, iż nie jest to takie naruszenie sprawności organizmu, które

uzasadniałoby uznanie długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez wnioskodawcę kwalifikacji. Taki stan zdrowia ubezpieczonego może jedynie warunkować wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, tudzież uzasadnić jego niezdolność do pracy w ramach zwolnienia lekarskiego, jednak nie ma wpływu na niezdolność do wykonywania pracy w myśl ustawy o emeryturach i rentach.

Opinia biegłego została doręczona pełnomocnikowi ZUS i wnioskodawcy z zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej i złożenia ewentualnych pytań do biegłego. Strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa.

Sąd Okręgowy podzielił opinie biegłego uznając, iż jest ona pełna, jasna i nie prowadzi do sprzecznych wniosków. Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczony, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winna dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać swoje poglądy. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności wskazanej opinii.

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonego. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia

17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Dodania wymaga, iż w świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 niepubl.). Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych nie występowała. Podkreślić należy, iż Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.).

Zdaniem Sądu, w sprawie ubezpieczonego wszelkie wątpliwości dotyczące oceny czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy zostały skrupulatnie wyjaśnione. Z opinii biegłego, bowiem wynika wprost, iż mimo stwierdzonych u skarżącego schorzeń jest on zdolny do wykonywania pracy zarobkowej, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w myśl ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania i zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

21.12.2020r.